

Bekapta-e Piroska a chupakabrát?

Mennyire sok idő az az elmúlt húsz év? Vagy huszonöt? Vagy mondjuk huszonhét? Hogy akkor, hogyha kérdezem, akkor legyen kerek? Már a huszonhét. Hogy az legyen kerek. Hát nem? Hát de! Ebből vonjak ki én húszat, na azóta, hét éve itthon vagyok, és nem történik semmi. Ja. Nem értitek mi? Semmi.

1987 jutott eszembe. Hogy régen itthon vagyok. Itthon? Ja, itthon. De ez a nagy nihil. A big semmi. Nem élet. Nem halál. Fél lét. Félnótás vagyok. Fél kenyeret veszek naponta. Kisboltban. Kiscsaj. Az eladó. Néz, mint bacilus a gyógyszerárban. Nincs itt egész élet, egész megélhetés. Egész kenyér se. Kisbolt. Kiskenyér. Kiscsaj. Á!

Itt-ott van havonta egy sírásás, néha dögtemetés, ez ellés idején, erről írt az Iván barátom több novellát. Iván jó író volt. Meghalt. Pontosabban tavaly karácsonykor halt meg. Vagy karácsony előtt. Hogy a munkáról. Hogy arról kell beszélni. Meg írni. Ezt mondta. Aztán nyáron. Van még. Munka. A tűzifa bekészítés. Néha gyalog munka, mezőn, szar pénzért. Miért szar? Hát pénz az, 10 euró egy napra? Az én képesítésemhez képest. Igaz, senki nem tud a képesítésemről. Elvileg geodéta vagyok. Gyakorlatilag egy frászt vagyok. Csak voltam. Elvileg geológus vagyok. Vagy mi. Mi is? Voltam. Minden csak voltam. Gyakorlatilag hordom a mocskot, vágom a fát. Hasítom hosszába, rakom, hűvös halomba, csak rakom, meg nézem az eget. Meg írok. Ezt se tudják. Iván tudta csak. De ő meg meghalt. Karácsonykor. Na! Szórós parcella. Kerepesiben. Ja! Ott lehet keresni. Ivánt. De nincs ott.

Gatya vagyok. Nagyapám úri szabó volt. Ezért hívnak Gatyának. Hét évet Amerikában dolgozott. Gépészkovácsként. Pályamódosítás. Nagyapa. A pályamódosítás szóra mindig káromkodott, ha csak meghallotta. Faszom! Így! Így káromkodott. Kényszer, nem pályamódosítás. Éhhalál miatti kivándorlás. Kiment, dolgozott, mint az állat, mint a állat. Mit vett a marha, hogy hazajött? Na, persze! Kocsmát, azt hiszed mi? Lófaszt! Nem kocsmát. Nem akart az asszony, drága nagyanyám kocsmárosné lenni. Tehát mit vett? Mit is? Földet vett, baszd meg, földet, meg rétet, meg erdőt, meg úrbéri részest gyümölcsösből, meg kenderáztatóból részt, meg az agyagbányából tizedet, meg hitelre cséplőgépet, meg tizenkét soros lovas vetőgépet, meg ekekapát, meg simítót, meg faszomat! Megasztárt néztem. Döntöt. Hogy mennyi a díj. Hagyjál békén! Való világ! Na az még!

Ne vitatkozz már magaddal, Gatya, inkább menj be a kocsmába. Szoktam így. Magammal megdumálni a dolgokat. Hogy a kocsmá. Ezt akarta volna megvenni. Nagyfater. De nem vette meg. Nem baj. Sör

kéne. Van sör még a világon? Van sör. Van még pénz? Van még pénz. Aprópénz. Na, menjünk! Menjek. Nincs királyi többes. Dohogni bent, probléma nélkül lehet. Emberekkel kéne beszélni. Egy hete nem láttam embert. Kint voltam a szőlőben. Seregélyinvázió van. Volt. Tíz percenként riasztó lövéseket kellett leadni. Reggel hattól, este kilencig. Jó meló. Csak belebolondulsz. De most fizettek. A seregélyek meg valahogy elmentek. Egyszerre. Felszálltak, huss, aztán volt seregély, nincs madár! Hess madár! Na! Jól van. De vannak-e emberek? Most van pénzem. Akár egy hónapig is elég. Még segély is jön. Havi kétszáz. Fix. Jó az. Falura? Mit akarsz többet? Aki nem tud hozzákeresni plusz 300-at, az gyenge. Én tudok. 400-at is. Úr vagyok ennyiből. Magam ura. Semmiből. Ez jó. Ki vagyok én? Ugyan ki? Nagyon ki vagyok. Biztos. Úr. Itt ilyen szövickekkel élünk, ez van. Só vicc. Vicc só. És ez még a jobbféle. Biztos úr, a maga botja sose fáj? Kemény Kádár kolbász a kezébe, úgy megy a babájának elébe, a brifkómnak üres a belseje, soká lesz tizedike... Na hagyjál! Itt a kocsmá. Mekkora marha nagy kutya az ott. Mint egy farkas. Nem. Még nagyobb. Hoppá! Hová lett? Mindegy. Kutya. Falun van ezer. Mindenhol. A korcsvilág legváltozatosabb variációi, formában, színben, fajtában. Jó az. Falura? Jó hát!

– Adnál egy sört, Piroska? Egy sört! Sört!

– Mi van Gatyá, már köszönni se tudsz? Milyet kérsz? Van Stella, Branik, Kozel! Esetleg Gemer? Ja, a Branikot nem ajánlom, neked drága.

– Gemer? 87-ben ittam olyat utoljára. Pozsonyban. Jó reggelt! Vagy mi van? Délelőtt? Amúgy... Ki nem szarja le! Ne morogj, nem tartozom, sose tartoztam, azzal beszélj csúnyán, aki kitolt veled, én veled soha. Na, adjad azt a sört! 87-ben ittam ilyet utoljára. Ittam. Azt hiszem.

– De paprikás valaki! Adom már. Amúgy meg ne vetíts! Nem morogtam, és nem is terveztem, hogy morgok ma rád. 87-ben? Én még akkor homokba pisiltem. 3 évesen. Ilyen vén csákó vagy? Pozsonyban jártál. Hm. Gatyá, ne nyomd a dumát. Ki hinné, hogy te jártál a falu határán túl is.

– Vén? Ja! Én. Homokba pisiltél. Te. Hm. Igaz. Vén csákó vagyok. Én. Jártam bizony. Tovább is, messzebb is, mint Pozsony. Te meg... Na adjad a másik Gemert. Ez már nem eredeti, mert az eredeti alsósziklái vízből van, ott is jártam, ez már ógyallai. Az lágy. Lágy víz. Nem az a kemény gömöri.

– Kemény? Gömöri? Jól van, Gatyá, igyál, inkább igyál, hútsd el magad, itt a másik Gemer. Ha valaki jönne, kimentem a tyúkólhoz, vagy tíz perce nagyon rikácsolt az én új kis nemes, robot japán kakasom, a Dzsémszbond, na találd ki, hogy hívom? Úgy hívom: az én Pipi Kém. Tegnap kaptam, DHL hozta, és igen cuki darab. Mörfi küldte, tudod az a jóképű srác, aki tavaly idetévedt, az az angol gyerek. Vagy ír? Az a szuper biciklis. Kis fürtösöm nekem! Dzsémszbond, „Pipi Kém”! Ja, neked mondhatom, nem érted a viccet úgyse! Fafej!

– Ja, nem értek én semmit. Nem is vagyok már én. Fafej. Persze. Anyád. Biciklin. Mörfi. Ír. Az.

– Mi van anyámmal?

– Inkább nevelt volna meg. Csak annyi van vele.

Mert ilyen a világ. Amikor kiment a csaj a hátsó ajtón, azt gondoltam még, hogy az anyja le is nyelhetette volna. Mikor ő fogant, olyan idők jártak. Akkoriban divat volt a francia. Vagy rosszul emlékszem? Mit tudom én. Piroska anyja olyan kis csendes csaj volt. A Heni. A kicsi. Vézna, szemüveges, de akkora cicikkel megáldva, hogy na! A rák vitte el. Mellrák. Vagy négy éve. Én ástam neki gödröt. Lefogyott harminc kilóra. Semmi súlya nem volt a koporsónak. Csak az ajkának a vonala maradt a régi. A szép, bozontos vörös haja mind kihullott. Foltokban. Kopasz lett. Csúnya. Árnyéka magának. A Heni. Hat évvel volt kisebb nálam. Ja, kisebb, ezt így mondjuk falun, ha valaki fiatalabb. Kisebb. Ha már így ez eszem-

be jutott, milyen is volt a Heni? Kicsi. Vézna. Jópofa. Deszka. Annak is csúfoltuk. Meg golyó-térdűnek. Pálcika, golyó pálcika, laposka. Bokától felfelé ilyen volt. Heni. De mellben! Golyó. Ágyúgolyó! Zsenge szűz korától. Ahogy így rá gondoltam ni, hirtelen becsapta a szél az ajtót, a tévében meg elhomályosodott a Demcsák Zsuzsa térde. Az is kertek, szép, elefántcsontszínű golyó, talán a Balatoni Nyár című reggeli majomságot nézte a Piros? Én nem tudom, mik a műsorok. Tévét csak itt, a kocsmában szoktam néha nézni. Szóval történt valami. A játékautomata bevillant, és magától pergetett egy kört. Mondtam is magamnak: na, még csak két sör, és már hallucinálsz? Fasz! A becsapott ajtón egy vékony, kidolgozott izomzatú srác lépett be. Ismerem. Dzsóker. Gambler. Szenvedélyes. Nagy faszi! Arc, mint a zsír! Csak a Dzsóker. Akkor nincs gond. Mégis mintha fájna. Fáradt lehetek. Vagy mi van. A meló. Az nyírt ki. Pufogtatni, egy hétig, vagy hogy. Sok az. Zúg a fejem. Folyamatosan ketyeg benne valami. Na, idejön, akkor az jó. Nem néz ki innen. Az jó. Jó nap lesz. Mondanám: Jó napot!

– Szevasz Dzsóker! Piros a nyerő!

– Szevasz Gaty! Piroska, hé, ne siess sehova, adjál hamarabb egy csapolt Kozelt, meg borovicskát. Mi van, Gaty, olyan bambán nézel. Süsü vagy?

Tényleg bambám nézhettem, mert a Dzsóker háta mögött egy szokatlanul nagy kutya-szerű lény árnyéka húzott el, legalábbis annak tűnt az ajtó üvegén át nézve. Szokatlanul nagy, kutya-szerű, nagyon nem szőrös lénynek. Van ilyen falun. A korcsok genetikájának sokszínűsége. Sok direkt termő, sok ital, sok debil. Meg ki se mennek a faluból. Belterjes szaporulat. Vadászok az ilyet kilövik. Ez a norma. Ez a normális falun. Sok helyen. Nem mindenhol. Nálunk. Bizonytalan volt a látvány. Koszos, reklámmal teletapasztott ajtótól ne várj sokat! Kutya formájú. Farkas méretű. Valami nagy dög. Dzsóker hiába szólt utána a hátsó ajtón éppen kisurrant pincérlálynak, Piroska már nem adott neki sört. Dzsóker, így az ivás helyett előbb az egy szál vacak nyerőautomatát vette kezelésbe, bedobott két eurót, kivett egy húszast a gépből, majd tíz másodpercig tanulmányozta a gép állását, aztán legyintett. Majd odajött megint a pulthoz.

– Mi van Gaty, rémeket látsz? Mi rémlik? Sápadt vagy, haver! A boszorkány segge lyuka? Mert az aztán rém lik! De te ezt nem érted, te süke vagy! Süsü? Na, mi van? Héka? Hali? Mi van? Ébredj már! Hali! Na? Mi van?

– Fel vagyok. Persze, nem értem. Á, amúgy semmi, csak mintha valami nagy kutya ment volna el a hátad mögött. Mikor bejöttél. Kutya. Kopasz. Nagy. Foltos. Óriásinak tűnt. De lehet, csak hallucináltam.

– Ne ígyál már ma többet, ha foltos, kopasz kutyát látsz a hátam mögött. Ebbe a szarba meg már nem éri meg beledobni egy centet se most. Most meg kell etetni. Egy hét múlva ki lehet próbálni, jóllakott-e már. A héten segély van, majd megetetik a morgósok. Nem értenek hozzá. Csak dobálják bele a lóvét, mint kazánba a szenet. Te Gaty! Na, mit sutyorogt neked a széplány, a Piros? Cuki baba, 90 és 60 és 90 méretekkkel, de ha nem így van, azért a pár centi eltérésért még nem kell elhajtani magamtól a kicsit, ha magától bújik, nem? Szóval?

– Ja! Persze! Egy centet se bele. Egy hét múlva kiad mindent. Morgósok. Persze. 90-60-90. Hogyne. Á, csak 87-ről kérdezett a Piroska, hogy akkor ittam utoljára Gemert. Pozsonyban, volt ott nekik saját söröző. Olyan nagy. Nagy pince. Sok haver járt oda. Nem messze a rendőrségtől. Meg az András temetőtől. Legalábbis így emlékszem.

– Nem mondd, Gaty?! Te jártál Pozsonyban? Húsz éve ismerlek, azóta faluhatáron túl nem jártál. Isten uccse így van, na, meséljél csak, haver! Te jártál Pozsonyban? Ne baszz má?

– Nem baszok. Jártam. Mi van akkor. Na. És? Meséljek? Esetleg? Mit? Ha nem hiszed. Minek?

– Mondjad Gatyá, lökd a sódert! Ugass! Pozsonyról 87-ről. Mit tudom én. Nyomjad! Told a dumát, csendesbolond!

– Ja. Bolond. Csendes. Az egy jó színész. Volt. Már nyugdíjas. Te biztos nem láttad. Sose voltál. Színházban. Te. Szeszélyes év volt 87. Pontosan emlékszem mindenre. Nagy év volt az nekem. Újév napján nulla fok volt. Aztán meg kurva hideg jött. Valami arktikus betörés. De hónapokig. A fülem is akkor fagyott meg, Lónyabányán. Ja, az azbesztgyárban. Mínusz 27. Vagy több? Lehet. Kutya meló volt. Egy elszakadt vagy elfagyott vezetékelt kellett rendbe hozni. Ja. Igen. Így. Így volt, azt hiszem. Ráfagytak a verebek a drótra. Mentél, megpöckölted a verebet, a lába ott maradt a drótra fagyva, a veréb meg leesett. Derékig érő hó volt még márciusban is, akkor van a születésnapom. Ja. Igen. Én is megszülettem egyszer. Hogyne. Persze. Na és igen, és az április, na, az fontos hónap volt. Ja. Az áprilisa azért emlékszem, mert akkor Pozsonyban voltam. Iskolázáson. Ja. Iskolázáson, képzeld. Akkor volt ott a Gorbacsov is. Ja. Pozsonyban. Én láttam is. Kilencedikétől tizenegyedikéig volt Pozsonyban. Kezet is foghattam volna vele. Két méterre ment el. Sokan jattoltak vele. Ja. Sokan. De én nem. Nem akartam. Hogy mostam volna akkor utána kezet? Mi? Ja. Olyan friss volt az egész akkor. Ja. Emlékszem. Olyan friss. Aztán nyáron Zoborban dolgoztam. Az ott van. Nyitránál. Azt hiszem. Régen volt. Én már nem tudom mit, talán az öntözőrendszer nyomvonalát mértük be. Már nem emlékszem, lényegtelen. Ja, de aztán a nyár. Az a trópusi forró június, besült a szem a kalászbába, aztán meg megint kurva hideg volt az augusztus, éjszaka hét fok is alig volt. De finom, szinte kánikulás volt a szeptember. Jó bor volt abban az évben. Ott jó bor volt, de kevés. Aztán nem tudom. Még arra emlékszem, a NOSZF hetvenedik évfordulóját nagy csinnadrattával nyomták le. Páncélos felvonulás, Auróra sortűz, meg a faszom, megasztár, ja, az akkoriban nem volt, látod, de NOSZF, ja, az igen, meg mit tudom, mi még hozzá. Nagy flanc volt, azt tudom. Nagy év volt az. Nekem. Akkor halt meg apám. Az anyám elköltözött vissza a hegyekbe. Ja. Fél évre engem becsuktak a Blummba. Ja. Te nem tudod, mi az. Intézet. Idegekre. Olyan zárt. Vagyis zárt is. Meg nyitott is. Olyan. Intézték. Az intézetet. Októberben az ünnepeket, a NOSZF 70. évfordulóján már ott néztem, a tévében, megmondtam ott nekik is. Pozsonyban, ja, áprilisban láttam a Mihail Gorbacsovot. Kaptam szedálást. Persze. Hogyne. Meg a Gorbacsov. Homlokán a lila térképpel. Ja. Sokat kaptam miatta.

– Ne má, Gatyá, ne szívass, te a Gorbacsovot láttad? Legfeljebb tévébe.

– Ne hidd, Dzsóker. Ne hidd. Ha nem akarod. De tényleg láttam. Ja. 87. Igen, akkor látták Dél Amerikában az első csupakabrát. Ja. Te is szedáltatni akarsz engem. Mert nem hiszed el. Pedig soha nem hazudok. Ja. Chupakabra. Az is akkor volt észlelve. Latin-Amerikában. Talán.

– Mi az isten csudáját? Csudakamrát? Te mit ittál?

– Chupakabra. Így írják rendszeren a nevét. Céhával. Azt mondják, létezik. Olyan fura lény. UFO. Ja. Vagy mi. Mit tudom én. Én nem láttam, csak olvastam, hogy van. Hogy izé... Ja. Hogy megfojtja az állatokat. Kecskét, juhot, baromfit. Emberre meg hogy nem támad. Mit tudom én. Csak 87-ben látták először. Csak egy kicsi lyuknyi sebet ejt az állaton, azon kiszívja a vérét. Aztán annyi neki. Mármin az állatnak. Amelyiket elkap. A chupakabra. Az.

– Biztos a Gorbacsov postázta nekik oda biológiai fegyverként. Pozsonyból. Oda meg te vitted neki, a görbe csőnek. Innen, Nagyfaluból, mi?! Nagyon hülye vagy te Gatyá. Inkább ígyál, még egy Gemert, talán az jobban meglátszik rajtad. Nézd már, ez meg ki?

– Jó napot! Kitől kérhetnék egy kávét és egy ásványvizet?

– Tőlünk is lehet, de jobb lesz, ha megvárja Piroskát, mindjárt jön, csak ide ugrott át a szomszédba, ott lakik.

– Itt van, de mit hoz? Mi van veled Piroska? Mit vagy kirémülve?

– Gatya, Pepe, ezt nézzétek! A Dzsémszbond. Az én Pipi Kém! A frissen kapott robot kakasom. Valami vagy valaki, ha megtudom, szétszedem, mint a biciklit, kinyírta szegényt. Egy picit lyuk van a nyakán, és nézd már, drótok lógnak ki belőle! Dzsémszbond, drága kis izém nekem, hát mi ez? UFO támadás? Már nem is játszhat az ember?

– Piroska, ez a nem állat, ez a minirobot, amit kakasnak álcáztak, ez minek neked?

– Játszani se szabad?

– Mit szólsz bele Gatya! Hallgassál! Ha játszani akar, miért ne játszhatna? Ezt nézzétek már meg, nézd csak, Piros, itt a szárnya alatt, ott a Made in Japan, de ez is átragasztva, ezt ni, ezt kapd ki, nézd, mi van alatta?! Made in PCR! Kínai ez is, baszd meg, Gatya, nézd már!

– Azt hiszem, pontosan jókor érkeztem. Matias Sándor vagyok, nyomozó, különleges ügyosztály. Vagy ha jobban tetszik, Matej Alexander. Vagy Sándor Mátyás. Melyiket értik meg?

– Ne nézzél le minket faszikám, több nyelvet bírunk. Ki vagy te?

– Kávét, szódát tetszett kérni?

– Ezt most mellőzük, kérem azt a kakast, hölgyem!

Én ezek után már csak néztem, mint a moziban. A Matias Sándor, vagy ki, egy szkennert kapott elő Kalambó hadnagyos ballonkabátjából, a szerkentyű mihelyst csak közelíteni kezdte a döglöttnek tűnő robotkakashoz, azonnal sípolni kezdett. Majd a kakastetem hirtelen füstölögni kezdett, aztán egy pukkanással eltűnt. Mint valami varázslós filmben! Néztem is! Csak a Made in Japan meg az alóla kibukó Made in PCR címke maradt az egészből. Meg az édeskés füst. Mintha minta jointot szívtunk volna! Szédelegtünk! Pedig még soha nem szívtam olyat. Isten bizony! A Dzsémszbondról kiderült, hogy mini drón robot, kakasnak álcázva. Ezt értem. De mit kémkedett ez Nagyfaluban? A malomköveket? A sziklán a várromot? A kenderáztatóból kiépített strandot? Esetleg az új olasz pizzériát a strand meg a főút közt? Vagy a borhegyet? Amit Gurulónak hívtunk. Mert aki oda felment, az mind gurulva ért haza. Jók a borok nálunk. Ezt akarták a japánok tudni? Nem. A Piroska beépített kém? Lehet. Itt már minden lehet. Vagy kémelhárító? Nyúlánk lányka. Mindenre jó. Olyan méretekkel, mint neki. Hajaj!

– Valami furcsa, szokatlan jelenség mostanában, az elmúlt két napban?

– Semmit nem láttam Matias úr, én egy hete a szőlőben vagyok, maximum annyi, hogy két napja érthetetlen okokból eltűntek a seregélyek, én meg meló nélkül maradtam.

– Nézze, Sándor úr, én egész héten bent voltam a városban, tegnap az utolsó busszal értem haza, anyám nem mondott semmit, csak annyi volt rendkívüli, hogy egy hét alatt egy kecske, egy bárány, meg két tyúk nyúvadt ki, de nyár van, előfordul, meg sok a menyét meg a görény is, raktam ki csapdát, egyet fogtam, tudom, nem szabályos, de...

– Nem ez érdekel! Nagyméretű, kutyaszerű állat, szörstelen testtel, nagy szemekkel, fel-tűnően nagy karmokkal? Ilyesmit nem láttak?

– Ha egy ilyen izé bántotta a kakasom, akkor szétkapom... te jó ég, miért kaptam robotkakat a Mörfitől?!

– Ez a férfi lenne az a Mörfi?

– Te jó ég, ez ő! Ki ez, Matias úr, most már mondja meg, mi zajlik itt?

– Tudják mi a chupakabra?

– Na ki a hülye, Dzsókerkám?

– Kuss. Szóval egy állítólagos misztikus lényt keresünk, az angol titkosszolgálatral együttműködve. A kapcsolattartó, miszter Mörfi. Az akció fedőneve Eugen. A chupakabra nevű állítólagos lény jeleket bocsát ki. A britek által bemért jeleket itt fogták, Nagyfaluban. A malomkő bánya melletti erdőben titokzatos, sokszög alakú lenyomatokat figyeltünk meg. Ámde kiderült, két falubeli lakos, pontosabban egy házaspár, a Kocka és Kockáné a termé-

szetben kívántak egy kicsit hetyegni, utánuk maradtak a nyomok. Olyan szögletes nyomok. De találtunk mást. A szőlő melletti horhosban egy kikapart odút. Szokatlanul nagyméretűt. Nem rókaét, nem elvadult kutyaét. Valami másét. A chupakabra rejtélyes jelenlétét a Dzsóker úr által elmondott állatelhullás is bizonyíthatja. Most meg a drón kakas. Igen. A britek nem tévednek. Önök is tudják: a brit tudósok sok mindent kikutattak már. A kakas bemérte, becsábította a chupakabrát, az megtámadta és végzett vele.

Nyomta a faszí, vagy félórán át, az eddigi kutatási eredményeket sorolva. Megittunk még vagy hat sört, ám a vége felé Piroska egyre idegesebben nézegette a robotkakas helyén maradt címkét, amelyik tényleg kém volt, egy mű pipi kém. S amíg meséltek, hirtelen megint elhomályosodott a tévé. A miniszterelnök stadionavató beszéde közben. Gondoltam is, na ezért faszolni fog valaki! Erre meg a nyeroautomatán beállt az öt aranycsillag egy sorba, szuper dzsóker, és a gép ontani kezdte magából az eurós érméket, rendesen kilőtte magából a lóvét, vagy ezer pénzt, ott csörömpölt végig minden a 87-ben épített kocsmá teraszos padlóján. Mind begurultak a pénzek a söntéspult alá. Matias pisztolyt vett elő, az ablakhoz lépett, én az ajtón túl megint egy nagy kutya árnyékát láttam, már szólni akartam, hogy izé, ott van valami, amikor puff! Mint akit kikapcsoltak. Azon kezdtem el magamban filózni, sok-e a húsz vagy a huszonöt vagy a huszonhét év? Még láttam, a Piroska kirohan az ajtón, majd nagy sikoltás, aztán mintha mindnyájunkat áram csapott volna meg. Piroska után csak a bokalánc maradt. Eltűnt. Füstszag. Pénzek pengése. Nyakamba sör csepeg, Matias úr rendőri erősítést kér telefonon, míg Dzsóker komótosan szedegeti a sok aprót a padlóról. Csak hallom a nagy szirénazúgást, amire a falu minden élő tagja a kocsmához csődül. Mintha megdermedtem volna. Fagyos a hangulatom, tiszta a tudatom viszont. S míg a hordágyon fekszem, azon gondolkodom, a Grimm-mesében mit is csinál Piroska a farkassal? Vagy a farkas a Piroskával? Ja. Hogy sétálnak először. Sűrű sötét erdőben, ahogy a Golden Johann írja, halva vagy hallva találják a Bárczi Benőt? Információszerzés. Hosszú hegyes tör, kinél, lehet? S Búvár Kund rokona-e Kund Abigél. Ilyenekről beszélget Piroska meg a Farkas. A mega farkú farkas. Meg olyanokról is, hogy hol lakik a nagyika, meg Léderené, mi van a kosárban, rendőri szerv, Kudelkának feje, keze, lába, azaz hogyan és miért, kiért kerül egy végtagcsonkolt szerető fűzfából készített kézműves ipari használati tárgyba, meg ilyenekről. Aztán az izgalmakról gondolkodom. Hogy egy szép és fiatal lánnyal való beszélgetés után milyen perverzciók kezdik el uralni a farkast. Előbb megeszi a farkas a lánynak a nagyikáját, majd magát a lányt. Van-e ebben szexuális indíttatás? Micsoda dramaturgiai fogás az, hogy ilyen véres és horrorfilmbé illő jelenet után egyszercsak megjelenik a vadász, csak úgy megjön, mint egy munkavédelmi szakelőadó, aki éppen ellenőrzi az erdőt, és álmában végrehajt az ordason egy elég súlyos és igen összetett műtétet. Szekundáns és altatóorvos, valamint műtősasszisztens és ápolói segítség nélkül. Ennek eredményeként Piroska élve bújik ki a farkasból, meg a nagymama is. De a nagy mellékes. De hogy semmi vér, semmi emésztőnedv, vagy egyéb ilyen folyadék ne legyen, az nem hihető. A farkas meg, miután felébred, szegényke, szomjas lesz, és a beleoperált nehezekek berántják a kútba, míg inni akar. Marha egy mese! Esetemben, itt Nagyfalun, most, az előbbi természetfeletti jelenségek után az a kérdésem: megette-e Piroska a chupakabrát? A tények megállapításához kriptozoológusi szakvélemény kellene. A lány, a 90-60-90, hát igen, olyan dühösen rontott ki a pult mögül. Egészen gusztusos bokaláncot hord a Piros. Bizsu, de menő. Swarovski kristállyal kirakva. Jó az. Falura? Naná! Miután a Matias Sándor feltételezése szerint csak ennyi marad belőle és az emlékezetben a méretei, ha ő lett a táplálékláncban az aktuális főétel, mit mondhatnék? Ne legyen igazad, Matias! Inkább a Piros egye meg a chupakabrát, mint fordítva. Piros csak egy van! Azért!